

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 49

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 21 ianuarie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 461 din 14 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 alin. (7) din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul	2-4
Decizia nr. 468 din 14 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 320 ¹ din Codul de procedură penală	5-6
Decizia nr. 469 din 14 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 320 ¹ din Codul de procedură penală	7-9
Decizia nr. 478 din 21 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	9-10
Decizia nr. 493 din 21 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 ¹ din Codul penal	11-12
Decizia nr. 504 din 5 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	13-14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
64/39. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, al viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, și al ministrului delegat pentru buget privind aprobarea nivelului maxim al cheltuielilor de personal aferent bugetului general centralizat al unităților administrativ-teritoriale, pentru anul 2014, pe județe și municipiul București	15
72. — Ordin al ministrului afacerilor externe privind supunerea regimului de control prevăzut de Regulamentul (CE) nr. 428/2009 al Consiliului din 5 mai 2009 de instituire a unui regim comunitar pentru controlul exporturilor, transferului, serviciilor de intermediere și tranzitului de produse cu dublă utilizare a operațiunii de export al produselor profile extrudate din aliaj de aluminiu 2014 PN HSS 5002 către firma Hindustan Aeronautics Limited Transport Aircraft Division, PO Box 225 Chakeri Kanpur, 208008, India....	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 461**

din 14 noiembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 alin. (7) din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 alin. (7) din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, excepție ridicată de Consiliul General al Municipiului București în Dosarul nr. 21.483/3/CA/2012 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 324D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea S.C. „Falcon Consulting” — S.R.L. din București a depus la dosar concluzii scrise prin care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care, invocând jurisprudența Curții Constituționale, concretizată prin Decizia nr. 1.162/2010, pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 21.483/3/CA/2012, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 alin. (7) din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, alineat introdus prin pct. 34 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2011.** Excepția a fost ridicată de Consiliul General al Municipiului București cu ocazia soluționării unei acțiuni în contencios administrativ având ca obiect „obligare emitere act administrativ”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2011 încalcă dispozițiile art. 115 alin. (1) și (6) din Constituție, care prevăd că ordonanțele de urgență nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, întrucât, în conformitate cu art. (2) alin. 2) lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 50/2005, „actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care proiectul de act normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel, cu care se află în conexiune, precum și cu reglementările comunitare și cu tratatele internaționale la care România este parte”.

În acest context, autorul excepției apreciază că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2011 aduc atingere prevederilor Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, „acte normative organice cu forță juridică superioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2011”.

De asemenea, susține că în Nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2011 nu este motivată urgența emiterii acesteia, în schimb reiese indubitabil faptul că nu există o situație extraordinară care să reclame o nouă reglementare cu privire la procedura sau modalitatea prin care se poate pronunța autoritatea deliberativă, pe calea unui astfel de act normativ. În plus, arată că la momentul emiterii acestei ordonanțe de urgență de către Guvern existau deja norme legale care reglementează o astfel de procedură cu privire la responsabilitățile și atribuțiile administrației publice de specialitate, și anume, Legea nr. 215/2001, Legea nr. 393/2004 și Ordonanța Guvernului nr. 35/2002 pentru aprobarea Regulamentului-cadru de organizare și funcționare a consiliilor locale.

Totodată, autorul excepției susține că prevederea legală criticată aduce atingere unor drepturi fundamentale, precum autonomia autorităților locale cu privire la acționarea în interesul cetățenilor ca garant al dreptului constituțional al cetățenilor la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic prin activitățile de urbanism și amenajare a teritoriului, iar adoptarea de măsuri imediate, prin ordonanță de urgență, afectează grav activitatea instituțiilor publice ale statului vizate prin art. 56 alin. (7) din Legea nr. 350/2001, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2011.

Așa fiind, autorul excepției apreciază că prin întreg conținutul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2011 Guvernul a intervenit într-un domeniu pentru care nu avea competența materială, încălcând, astfel, dispozițiile constituționale ale art. 115 alin. (6) și art. 120 alin. (1).

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 alin. (7) din Legea nr. 350/2001 este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că nu pot fi reținute criticile de natură extrinsecă formulate de autorul excepției. De asemenea, în ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 120 din Constituție, arată că prin prevederile de lege criticate se reglementează termenul și modul de aducere la îndeplinire a unei atribuții ce intră în sarcina consiliului local/consiliului județean, fără a fi afectată însă autonomia acestor autorități.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum reiese din dispozitivul încheierii de sesizare, îl constituie prevederile art. 56 alin. (7) din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 10 iulie 2001, cu modificările și completările ulterioare.

Alineatul (7) al art. 56 a fost introdus prin art. I pct. 34 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7 din 2 februarie 2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 111 din 11 februarie 2011, prevederi de lege care aveau următorul conținut:

„În termen de maximum 30 de zile de la finalizarea dezbaterii publice și înaintarea expunerii de motive elaborate de primar/președintele consiliului județean și a raportului de specialitate elaborat de către arhitectul-șef, consiliul județean sau local are obligația să emită o hotărâre prin care aprobă sau respinge documentația de amenajare a teritoriului sau urbanism.”

Ulterior sesizării Curții Constituționale, reglementarea legală criticată a fost modificată prin art. I pct. 35 din Legea nr. 190 din 26 iunie 2013 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 10 iulie 2013.

În prezent, textul de lege criticat are următorul cuprins:

„În termen de maximum 45 de zile de la finalizarea dezbaterii publice și înaintarea expunerii de motive elaborate de primar/președintele consiliului județean și a raportului de specialitate elaborat de către arhitectul-șef, consiliul județean sau local are obligația să emită o hotărâre prin care aprobă sau respinge documentația de amenajare a teritoriului sau urbanism.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. o) privind *Legiferarea*, art. 115 alin. (1) și (6) referitor la *Delegarea legislativă*, precum și art. 120 alin. (1) potrivit căruia administrația publică din unitățile administrativ-teritoriale se întemeiază pe principiile descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica formulată privește introducerea în cuprinsul Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul a termenului de 45 de zile înăuntrul căruia consiliul local sau județean este obligat să aprobe ori să respingă documentația de amenajare a teritoriului sau urbanism, eveniment legislativ ce este perceput de autorul excepției ca fiind un element de constrângere în activitatea desfășurată de autoritățile administrației publice în procesul de elaborare și aprobare a documentației de amenajare a teritoriului și urbanism.

Analizând susținerile autorului excepției, Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate pentru următoarele considerente:

1. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. o) și art. 115 alin. (6) din Constituție, Curtea reține că Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul are un caracter ordinar, fiind adoptată cu respectarea dispozițiilor art. 74 alin. (2) din Constituția României, înainte de

revizuire, în prezent art. 76 alin. (2), dispoziții potrivit cărora *„legile ordinare [...] se adoptă cu votul majorității membrilor prezenți în fiecare Cameră”*.

Pentru a constata aplicabilitatea dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție în cauza dedusă judecării, Curtea apreciază că este necesar să se stabilească dacă modificările și completările operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2011 afectează, în vreun fel, regimul instituțiilor fundamentale ale statului. În acest sens, Curtea reține că natura autorităților administrației publice locale (consiliile locale, primarii și consiliile județene) de instituții fundamentale ale statului este deopotrivă subliniată de statutul constituțional al acestora, consacrat de art. 120—122 din Constituție referitoare la *Administrația publică locală*, precum și de faptul că organizarea și funcționarea sa, adică regimul său juridic, se reglementează, potrivit art. 73 alin. (3) lit. o) din Constituție, prin lege organică.

De asemenea, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, *„Prezenta lege reglementează regimul general al autonomiei locale, precum și organizarea și funcționarea administrației publice locale”*, stabilind, în art. 2 alin. (1) al aceluiași act normativ, că *„Administrația publică în unitățile administrativ-teritoriale se organizează și funcționează în temeiul principiilor descentralizării, autonomiei locale, deconcentrării serviciilor publice, eligibilității autorităților administrației publice locale, legalității și al consultării cetățenilor în soluționarea problemelor locale de interes deosebit”*. Or, din examinarea reglementării legale criticate, Curtea constată că aceasta nu aduce Legii nr. 215/2001 vreo modificare de domeniul legii organice, de natură a afecta regimul autorităților publice locale, reprezentate de consilii locale, primari sau consilii județene.

Astfel, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2011, aprobată prin Legea nr. 190/2013, are ca obiect de reglementare modificarea și completarea Legii nr. 350/2001, scopul declarat de legiuitorul delegat fiind acela al corectării unor deficiențe existente, al corelării cu legislația europeană, precum și al clarificării responsabilităților instituțiilor administrației publice și a altor organisme implicate în procesul de avizare și aprobare a documentațiilor de amenajare a teritoriului și urbanism.

Elementul novator pe care îl aduc prevederile legale criticate în speță, față de reglementările legale deja existente în domeniu, și anume Legea nr. 215/2001, este acela al introducerii termenului de 45 de zile înăuntrul căruia consiliul local sau consiliul general au obligația de a adopta o hotărâre prin care aprobă ori respinge documentația de amenajare a teritoriului sau urbanism.

Așa cum reiese atât din Nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2011, cât și din Expunerea de motive a Legii nr. 190/2013, legiuitorul, având în vedere obligațiile asumate față de Comisia Europeană privind clarificarea și reducerea termenelor privind realizarea unor investiții, a urmărit simplificarea procedurilor birocratice și a timpului de așteptare pentru mediul de afaceri și cetățeni în privința aprobării documentațiilor de urbanism.

Totodată, s-a urmărit reformarea și actualizarea legislației și a practicilor din domeniul amenajării teritoriului și urbanismului și corelarea acesteia cu legislația conexă, apreciindu-se că neadoptarea unor măsuri urgente ar avea impact negativ asupra dezvoltării armonioase și durabile a teritoriului național și ar conduce la reale dificultăți în ceea ce privește funcționarea optimă a activității autorităților administrației publice de specialitate.

Ca atare, având în vedere cele mai sus reținute, Curtea constată că reglementarea legală criticată îndeplinește exigențele prevăzute de art. 115 alin. (6) din Constituție, referitor la interdicția legiferării prin ordonanță de urgență în domeniul regimului instituțiilor fundamentale ale statului.

De altfel, cu privire la posibilitatea Guvernului de a reglementa, prin ordonanță de urgență, în domeniul rezervat

legilor organice, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat prin Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008, că „se poate deduce că interdicția adoptării de ordonanțe de urgență este totală și necondiționată atunci când menționează că «nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale» și că «nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică». În celelalte domenii prevăzute de text, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă «afectează», dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin”.

Cu privire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă formulate în raport de art. 115 alin. (1) din Constituție, Curtea reține că această normă constituțională reglementează condițiile emiterii de către Guvern a ordonanțelor în baza unei legi de abilitare, și nu condițiile adoptării ordonanțelor de urgență. Ca atare, aceste dispoziții constituționale nu au incidență în cauză.

2. O altă critică a textului de lege, de natură intrinsecă, este formulată din perspectiva încălcării principiului autonomiei locale și a dreptului de apreciere al autorităților publice locale desemnate să aprobe sau să respingă documentația de amenajare a teritoriului ori urbanism.

În acest context, Curtea reține că, în sensul Legii nr. 350/2001, prin *documentații de amenajare a teritoriului și de urbanism* se înțelege planurile de amenajare a teritoriului, planurile de urbanism, Regulamentul general de urbanism și regulamentele locale de urbanism, avizate și aprobate conform acestei legi.

Analizând textul de lege criticat, Curtea observă că, pentru a fi supusă dezbaterii consiliului local/consiliului județean în vederea respingerii sau aprobării sale, documentația de amenajare a teritoriului ori urbanism trebuie să cuprindă raportul informării și consultării publicului, expunerea de motive elaborată de primar/președintele consiliului județean, precum și raportul de specialitate, elaborat de structura de specialitate din cadrul aparatului de specialitate al consiliului județean, respectiv al primarului/primarul general al municipiului București, raport avizat de arhitectul-șef.

În termen de maximum 45 de zile de la finalizarea tuturor acestor etape procedurale, consiliul local sau județean are obligația să emită o hotărâre prin care aprobă ori respinge documentația de amenajare a teritoriului sau urbanism supusă dezbaterii.

Astfel, referitor la critica privind încălcarea autonomiei locale și a dreptului de apreciere al autorităților administrației publice în luarea deciziilor, cauzate de constrângerea exercitată prin

instituirea termenului de 45 de zile, Curtea apreciază că tocmai inexistența unui asemenea termen și amânarea *sine die* a perioadei de timp în care autoritățile administrației publice abilitate ar trebui să aprobe sau să respingă această documentație ar afecta atât buna desfășurare a activității de amenajare a teritoriului ori urbanism, dar și comunitatea locală implicată în realizarea unor asemenea obiective.

În acest context, Curtea consideră că un stat de drept este acela care, pe de o parte, își protejează cetățenii în fața posibilelor abuzuri ale autorităților sale și care, pe de altă parte, este reprezentat de o administrație publică eficientă, care să respecte, în activitatea sa, principiile generale ale dreptului administrativ, precum previzibilitatea normelor juridice, stabilitatea juridică și încrederea legitimă.

Cât privește critica privind restrângerea/încălcarea dreptului de apreciere al autorităților publice, Curtea reține că acest drept reprezintă posibilitatea autorităților de a opta cu bună-credință între mai multe soluții posibile atunci când aplică o dispoziție legală, cu respectarea scopului legii, iar exercitarea acestui drept de apreciere nu poate duce la măsuri arbitrare. În exercitarea dreptului de apreciere, autoritățile publice trebuie să ia în calcul efectele adverse ale deciziei asupra persoanelor private, iar măsurile luate nu pot fi excesive raportate la scopul lor.

Așa fiind, Curtea consideră că prevederile de lege criticate nu îngreșesc principiul autonomiei publice, deoarece instituirea unei proceduri care presupune și existența unui termen își găsește rațiunea tocmai în necesitatea realizării, cu celeritate, a unui imperativ de interes local sau general. De asemenea, apare firească opțiunea legiuitorului de a reglementa termene clare, imperative, aceasta neconstituind o limitare sau o încălcare a autonomiei locale, ci, dimpotrivă, reprezintă un stimulent și o garanție a avizării ori aprobării cu celeritate a actelor administrative de către autoritățile publice locale competente.

Prin reglementarea legală criticată legiuitorul a înțeles să imprime o conduită obligatorie consiliilor generale și consiliilor locale, impunând autorității locale deliberative să își exercite atribuțiile legale într-un termen precis determinat, respectând criteriile de claritate, previzibilitate și predictibilitate normativă, astfel încât măsura legală criticată nu este de natură a afecta autonomia administrației publice locale, ci, dimpotrivă, are în vedere eficientizarea activității de amenajare a teritoriului și de urbanism, autoritățile publice locale competente având obligația de a-și îndeplini atribuțiile conferite de lege cu respectarea dispozițiilor legale referitoare la forma, termenele și procedura de adoptare a actelor administrative în acest domeniu.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Consiliul General al Municipiului București în Dosarul nr. 21.483/3/CA/2012 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 56 alin. (7) din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 468

din 14 noiembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 320¹
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 320¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată, din oficiu, de Judecătoria Craiova — Secția penală în Dosarul nr. 19.876/215/2013 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 575D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că dispozițiile art. 320¹ alin. 6 din Codul de procedură penală permit instanței de judecată ca, în măsura în care constată că se impune, să schimbe încadrarea juridică a faptelor reținute în rechizitoriu și să aplice procedura accelerată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 19.876/215/2013, **Judecătoria Craiova — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 320¹ din Codul de procedură penală**, excepție ridicată, din oficiu, într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției inculpatului sub aspectul săvârșirii infracțiunii de tâlhărie.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța arată că pentru a beneficia de reducerea pedepsei, potrivit dispozițiilor art. 320¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, inculpatul trebuie să recunoască în totalitate faptele pentru care a fost trimis în judecată, în modalitatea în care acestea au fost descrise în rechizitoriu, dar că, în varianta în care acesta recunoaște faptele în modalitatea efectivă în care ele au fost comise, modalitate ce diferă de cea reținută în actul de sesizare a instanței, iar, prin hotărârea de condamnare — ce va fi pronunțată prin aplicarea procedurii de drept comun — se arată că faptele săvârșite au fost reținute în rechizitoriu într-un mod greșit, el nu mai poate beneficia de reducerea pedepsei prevăzută prin norma anterior referită, chiar dacă a avut o atitudine sinceră și deschisă, recunoscând faptele ce i-au fost imputate așa cum ele au fost, în realitate, săvârșite. Se susține, astfel, că reducerea pedepsei, conform art. 320¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, depinde de un criteriu aleatoriu și exterior conduitei inculpatului în fața instanței de judecată, respectiv reținerea corectă sau eronată de către procuror, prin rechizitoriu, a stării de fapt. Se arată că această situație generează discriminare între persoanele care, fiind trimise în judecată pentru săvârșirea unor infracțiuni, până la începerea

cercetării judecătorești, recunosc, în fața instanței, faptele săvârșite, dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală, fiind de natură a încălca prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1). Se susține că, potrivit principiului egalității în drepturi, atitudinea sinceră a inculpaților, de recunoaștere a faptelor în modalitățile în care au fost comise, trebuie să se reflecte într-o reducere similară a limitelor pedepselor, reducere ce nu trebuie să depindă de reținerea corectă sau greșită de către procuror a stării de fapt. Se arată că, în practică, există numeroase situații în care, pentru a beneficia de reducerea limitelor pedepselor, inculpații recunosc săvârșirea unor fapte pe care nu le-au comis sau, dimpotrivă, pe care le-au comis în împrejurări ce prezintă un pericol social sporit față de cele reținute în rechizitoriu. Se arată că există și situații în care inculpații recunosc o parte din faptele arătate în rechizitoriu și neagă comiterea altor fapte reținute în sarcina lor prin actul de sesizare a instanței, iar, ulterior, în urma cercetării judecătorești, instanța dispune condamnarea lor pentru faptele recunoscute și achitarea pentru cele reținute în mod greșit de organele de urmărire penală, situație în care persoanele în cauză nu mai pot beneficia de reducerea limitelor pedepselor, potrivit dispozițiilor art. 320¹ alin. 7 din Codul de procedură penală. Prin urmare, instanța apreciază că dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală nu sunt constituționale, în măsura în care se aplică doar inculpaților care recunosc în totalitate faptele pentru care au fost trimiși în judecată, în modalitățile de comitere ce au fost reținute în rechizitoriu, nu și celor care, înaintea începerii cercetării judecătorești, recunosc săvârșirea faptelor, în modalitățile în care acestea au fost în realitate comise, stare de fapt confirmată apoi de instanța de judecată prin hotărârea pronunțată în cauză.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că procedura prevăzută la art. 320¹ din Codul de procedură penală oferă beneficiul celerității judecării cauzelor penale, inculpații putând să opteze sau nu pentru aplicarea acesteia, după cum consideră că aspectele reținute în actul de sesizare a instanței sunt corecte sau eronate. Se subliniază faptul că instanța, în măsura în care apreciază că probele administrate în cursul urmăririi penale nu sunt suficiente sau că starea de fapt reținută în rechizitoriu nu conduce la aflarea adevărului, face aplicarea procedurii de drept comun, potrivit căreia inculpatul poate beneficia de o reducere a pedepsei ca efect al circumstanțelor atenuante reținute în cauză, reducere ce este, în unele cazuri, mai mare decât cea care ar rezulta din aplicarea prevederilor art. 320¹ alin. 7 din Codul de procedură penală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

„Până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara personal sau prin înscris autentic că recunoaște săvârșirea faptelor reținute în actul de sesizare a instanței și solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Judecata poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, doar atunci când inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele reținute în actul de sesizare a instanței și nu solicită administrarea de probe, cu excepția înscrisurilor în circumstanțiere pe care le poate administra la acest termen de judecată.

La termenul de judecată, instanța întreabă pe inculpat dacă solicită ca judecata să aibă loc în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunoaște și le însușește, procedează la audierea acestuia și apoi acordă cuvântul procurorului și celorlalte părți.

Instanța de judecată soluționează latura penală atunci când din probele administrate în cursul urmăririi penale rezultă că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

Dacă pentru soluționarea acțiunii civile se impune administrarea de probe în fața instanței, se va dispune disjungerea acestora.

În caz de soluționare a cauzei prin aplicarea alin. 1, dispozițiile art. 334 și 340—344 se aplică în mod corespunzător.

Instanța va pronunța condamnarea inculpatului, care beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei închisorii, și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei amenzii. Dispozițiile alin. 1—6 nu se aplică în cazul în care acțiunea penală vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață.

Instanța respinge cererea atunci când constată că probele administrate în cursul urmăririi penale nu sunt suficiente pentru a stabili că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat. În acest caz instanța continuă judecarea cauzei potrivit procedurii de drept comun.”

Se susține, în esență, că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că în cuprinsul Încheierii de sesizare, pronunțată în data de 10 septembrie 2013, precum și în cel al Încheierii din 2 iulie 2013, Judecătoria Craiova — Secția penală a constatat că în cauză sunt îndeplinite condițiile art. 320¹ alin. 2 din Codul

de procedură penală, dar nu sunt îndeplinite condițiile art. 320¹ alin. 4 din Codul de procedură penală, motiv pentru care, în temeiul alin. 8 al aceluiași art. 320¹, a dispus continuarea judecării cauzei potrivit procedurii de drept comun.

Curtea reține că, potrivit art. 320¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, judecata poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală doar atunci când inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele reținute în actul de sesizare a instanței și nu solicită administrarea de probe, cu excepția înscrisurilor în circumstanțiere pe care le poate administra la acel termen de judecată. Or, critica de neconstituționalitate formulată de către Judecătoria Craiova — Secția penală, din oficiu, vizează situația în care inculpatul nu recunoaște faptele așa cum ele au fost reținute în rechizitoriu, ci în modalitatea efectivă în care au fost comise, modalitate ce diferă de cea reținută în actul de sesizare a instanței, sau recunoaște doar o parte din faptele descrise în rechizitoriu.

Curtea constată că aceasta este însă o situație ipotetică, ce nu are legătură cu soluționarea cauzei, de vreme ce inculpatul din Dosarul nr. 19.876/215/2013 al Judecătoria Craiova — Secția penală, în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate, a recunoscut faptele așa cum au fost descrise în actul de sesizare a instanței și a solicitat ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală. Curtea reține că aplicarea procedurii de drept comun a fost dispusă de către instanța de judecată pentru că aceasta a apreciat că probele administrate în cursul urmăririi penale nu sunt suficiente pentru a stabili că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat și nicidecum pentru că inculpatul a recunoscut doar o parte din fapte.

Conform art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”. Or, „legătura cu soluționarea cauzei” presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului.

În aceste condiții, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, criticile aduse textului art. 320¹ din Codul de procedură penală neavând legătură cu soluționarea cauzei.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 320¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată, din oficiu, de Judecătoria Craiova — Secția penală în Dosarul nr. 19.876/215/2013.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoria Craiova — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 469

din 14 noiembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 320¹
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 320¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Sorin Dobîrcianu în Dosarul nr. 4.051/105/2013 al Tribunalului Prahova — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 577D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 4.051/105/2013, **Tribunalul Prahova — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 320¹ din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Sorin Dobîrcianu într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției inculpatului sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele criticate nu oferă posibilitatea de a beneficia de reducerea limitelor pedepsei, conform alin. 7 al art. 320¹ din Codul de procedură penală, inculpaților care, fiind trimiși în judecată pentru săvârșirea mai multor infracțiuni aflate în concurs real sau ideal, recunosc, înainte de începerea cercetării judecătorești, doar o parte din fapte arătate în rechizitoriu, atunci când, cu privire la restul faptelor reținute în sarcina acestora, instanța, pe baza probelor administrate, potrivit procedurii de drept comun, pronunță achitarea. Se arată că o astfel de situație discriminează această categorie de inculpați în raport cu cei în privința cărora rechizitoriile sunt corect întocmite. Se susține că, în acest fel, aplicarea prevederilor art. 320¹ alin. 7 din Codul de procedură penală este condiționată de corectitudinea reținerii de către procuror a faptelor săvârșite. Se arată că, în aceste condiții, liberul acces la justiție al persoanelor în cauză este îngrădit, fiindu-le încălcat, în același timp, dreptul la apărare.

Pentru aceleași motive, autorul susține, totodată, și încălcarea prin dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală a prevederilor art. 124 din Constituție referitoare la înfăptuirea justiției.

Tribunalul Prahova — Secția penală opinează că dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală, prin instituirea obligativității recunoașterii faptelor reținute în rechizitoriu până la începerea cercetării judecătorești, pentru a putea beneficia de reducerea pedepsei, potrivit dispozițiilor art. 320¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, afectează dreptul la apărare al inculpatului care își demonstrează nevinovăția cu privire la una din faptele arătate în actul de sesizare a instanței, dar, situându-se ulterior momentului procesual arătat, nu mai poate solicita aplicarea dispozițiilor legale criticate cu privire la restul faptelor reținute în sarcina sa. Se susține că ar trebui să beneficieze de cauza legală de reducere a pedepsei prevăzute la art. 320¹ alin. 7 din Codul de procedură penală și acei inculpați care recunosc doar o parte din faptele ce le sunt imputate prin rechizitoriu, atunci când instanța, aplicând procedura de drept comun, constată, din probele administrate, că, în afara oricărui dubiu rezonabil, acestea au fost săvârșite așa cum au fost recunoscute de către inculpat.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că, prin textele criticate, legiuitorul oferă inculpatului o procedură cu caracter facultativ, și nu obligatoriu, acesta fiind liber să solicite aplicarea acestei procedurii, dar că instanța de judecată poate respinge o astfel de cerere atunci când constată că probele administrate în faza urmăririi penale nu sunt suficiente. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 198 din 9 aprilie 2013.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

„Până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara personal sau prin înscris autentic că recunoaște

săvârșirea faptelor reținute în actul de sesizare a instanței și solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Judecata poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, doar atunci când inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele reținute în actul de sesizare a instanței și nu solicită administrarea de probe, cu excepția înscrisurilor în circumstanțiere pe care le poate administra la acest termen de judecată.

La termenul de judecată, instanța întreabă pe inculpat dacă solicită ca judecata să aibă loc în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunoaște și le însușește, procedează la audierea acestuia și apoi acordă cuvântul procurorului și celorlalte părți.

Instanța de judecată soluționează latura penală atunci când din probele administrate în cursul urmăririi penale rezultă că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

Dacă pentru soluționarea acțiunii civile se impune administrarea de probe în fața instanței, se va dispune disjungerea acesteia.

În caz de soluționare a cauzei prin aplicarea alin. 1, dispozițiile art. 334 și 340—344 se aplică în mod corespunzător.

Instanța va pronunța condamnarea inculpatului, care beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei închisorii, și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei amenzii. Dispozițiile alin. 1—6 nu se aplică în cazul în care acțiunea penală vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață.

Instanța respinge cererea atunci când constată că probele administrate în cursul urmăririi penale nu sunt suficiente pentru a stabili că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat. În acest caz instanța continuă judecarea cauzei potrivit procedurii de drept comun.”

Se susține, în esență, că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității textelor criticate, prin raportarea la critici de neconstituționalitate similare, prin Decizia nr. 975 din 22 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 8 ianuarie 2013, respingând ca neîntemeiată excepția invocată și reținând că aplicarea procedurii simplificate este o derogare de la dreptul comun, care presupune soluționarea cu celeritate a unor cauze penale pentru care cercetarea judecătorească propriu-zisă devine redundantă, întrucât în prima fază a procesului penal au fost dezlegate în totalitate aspectele legate de existența infracțiunii și de vinovăția inculpatului.

Prin decizia anterior referită, Curtea a statuat că această procedură nu este însă un drept fundamental și inculpatul este liber să uzeze sau nu de ea, după cum instanța de judecată, în condițiile în care constată că probele administrate în cursul urmăririi penale nu sunt suficiente pentru a stabili că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, poate respinge cererea.

Așa fiind, Curtea a statuat că ori de câte ori există dubii cu privire la vinovăția inculpatului ori la existența legitimei apărări, care prin ele însele pot constitui cauze care împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale ori care înlătură caracterul penal al faptei, tocmai în virtutea temeiului constituțional invocat al art. 124 alin. (1), instanța este datoare să respingă cererea

formulată, întrucât înfăptuirea justiției presupune aplicarea legii în acord cu dreptatea ca valoare supremă a statului de drept. Totodată, Curtea a reținut că nici nu ar putea fi admisă o teză contrară, deoarece ar echivala cu admiterea posibilității condamnării unui inculpat nevinovat pentru o faptă pe care, din diferite rațiuni, acesta a înțeles să o recunoască odată cu cererea de aplicare a prevederilor art. 320¹ din Codul de procedură penală. Prin urmare, Curtea a constatat că, așa cum rezultă din economia sistematică a prevederilor contestate, legiuitorul, în acord cu dispozițiile constituționale invocate, creează cadrul procesual adecvat unei justiții echitabile.

De asemenea, Curtea a observat că, potrivit art. 320¹ alin. 6 din Codul de procedură penală, în cazul în care instanța soluționează cauza în temeiul alin. 1 al art. 320¹, poate face aplicarea în mod corespunzător și a prevederilor art. 334 referitor la Schimbarea încadrării juridice, art. 340 referitor la Dezbaterea și ordinea în care se dă cuvântul, art. 341 referitor la Ultimul cuvânt al inculpatului, art. 342 referitor la Concluzii scrise, art. 343 referitor la Obiectul deliberării și art. 344 referitor la Reluarea cercetării judecătorești sau a dezbaterilor, sens în care, dacă în cursul deliberării instanța găsește că o anumită împrejurare trebuie lămurită și că este necesară reluarea cercetării judecătorești, repune cauza pe rol.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele deciziei invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Distinct de cele arătate, Curtea reține că autorul excepției de neconstituționalitate, inculpat într-un dosar aflat pe rolul Tribunalului Prahova, este trimis în judecată pentru săvârșirea a trei infracțiuni, iar înainte de începerea cercetării judecătorești a recunoscut doar două dintre ele, solicitând ca pentru acestea două să îi fie aplicată procedura prevăzută de art. 320¹ din Codul de procedură penală. Cu privire la cea de-a treia infracțiune, autorul a susținut că nu o poate recunoaște întrucât nu a fost comisă de el. Instanța de judecată, reținând că inculpatul nu a recunoscut în totalitate faptele arătate în rechizitoriu, a decis continuarea judecării potrivit procedurii de drept comun conform art. 320¹ alin. 8 din Codul de procedură penală.

Curtea constată că, în acord cu jurisprudența sa, reducerea pedepsei potrivit dispozițiilor art. 320¹ alin. 7 din Codul de procedură penală este un beneficiu acordat de legiuitor inculpaților care, până la începerea cercetării judecătorești, declară personal sau prin înscris autentic că recunosc săvârșirea faptelor reținute în rechizitorii și solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală. Acest beneficiu, constând în reducerea cu o treime a limitelor legale ale pedepsei, în cazul închisorii, și în reducerea cu o pătrime a limitelor legale ale pedepsei, în cazul amenzii, are ca scop încurajarea persoanelor trimise în judecată pentru săvârșirea unor infracțiuni să își recunoască vinovăția, cu consecința soluționării în termene mai scurte și cu costuri reduse a cauzelor penale. În lipsa recunoașterii în totalitate a faptelor, procedura aplicabilă este cea de drept comun, iar la final comportarea sinceră în fața instanței a unui inculpat care, fiind trimis în judecată pentru săvârșirea mai multor infracțiuni aflate în concurs real sau ideal, recunoaște doar o parte dintre acestea se poate reflecta în reținerea circumstanțelor atenuante prevăzute de art. 74 din Codul penal, cu efectele prevăzute de art. 76 din Codul penal, care pot duce în concret la reducerea cu mai mult de o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege.

Prin urmare, Curtea reține că atitudinea sinceră a inculpatului judecătorul, chiar dacă judecarea cauzei s-a desfășurat potrivit se poate reflecta, în final, în soluția pe care o pronunță procedurii de drept comun.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sorin Dobîrcianu în Dosarul nr. 4.051/105/2013 al Tribunalului Prahova — Secția penală și constată că dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Prahova — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 478

din 21 noiembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Mihail-Gabriel Mărginean în Dosarul nr. 6.932/1.748/2011 al Tribunalului Ilfov — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 415D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, cu trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 6.932/1.748/2011, **Tribunalul Ilfov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție ridicată de Mihail-Gabriel Mărginean în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unui recurs formulat împotriva sentinței civile prin care a fost respinsă plângerea contravențională ca tardiv formulată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate, în pofida dispozițiilor din Legea fundamentală referitoare la liberul acces la justiție, permit ca martorul care semnează procesul-verbal de afișare a procesului-verbal de contravenție să facă parte din instituția care procedează la afișare, instituție din care face parte

și agentul constatator și care, ulterior, figurează în procesul pe care îl declanșează contravenientul. Astfel, asupra martorului planează suspiciunea de parțialitate, întrucât acesta are un interes în cauză câtă vreme o parte din suma reprezentând cuantumul amenzii contravenționale se face venit la bugetul instituției, buget din care este și el plătit.

Tribunalul Ilfov — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece autorul excepției critică textul nu pentru conținutul său, ci pentru ceea ce, în opinia sa, lipsește acestui text.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care nu sunt interpretate ca instituind o ordine de prioritate la comunicarea procesului-verbal către contravenient.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, care au următorul conținut: „*Comunicarea procesului-verbal și a înștiințării de plată se face prin poștă, cu aviz de primire, sau prin afișare la domiciliul sau la sediul contravenientului. Operațiunea de afișare se consemnează într-un proces-verbal semnat de cel puțin un martor.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție*, precum și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la *Dreptul la un proces echitabil*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției susține că prevederile legale îi afectează dreptul la un proces echitabil, deoarece procesul-verbal de constatare a contravenției i-a fost comunicat numai prin afișare la domiciliu. Totodată, mai arată că această operațiune de afișare a fost semnată de un martor care este angajat al autorității emitente și, prin urmare, acesta este părtinitor. O astfel de critică are, din această perspectivă, valențele unei propuneri *de lege ferenda* prin care s-ar putea reglementa cu privire la interdicția semnării procesului-verbal de un martor care are și calitatea de angajat al autorității care a constatat și a sancționat contravenția. Or, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta se pronunță „numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Pe de altă parte, nimic nu interzice instanței de drept comun ca, în virtutea rolului său activ, să întreprindă demersurile necesare pentru a elucida dubiile cu privire la realizarea procedurii de afișare astfel contestate.

Așa fiind, ținând seama de argumentele de mai sus, Curtea urmează a respinge ca inadmisibilă prezenta excepție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Mihail-Gabriel Mărginean în Dosarul nr. 6.932/1.748/2011 al Tribunalului Ilfov — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Ilfov — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 493

din 21 noiembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215¹ din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 215¹ din Codul penal, excepție ridicată de Remus Toma în Dosarul nr. 1.683/243/2012a1 al Curții de Apel Alba-Iulia — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 322D/2013.

Dezbaterile au avut loc la data de 24 septembrie 2013 în prezența autorului excepției, precum și a reprezentantului Ministerului Public, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, a amânat pronunțarea pentru data de 15 octombrie 2013. Ulterior, din cauza imposibilității constituirii legale a completului de judecată s-a amânat pronunțarea pentru 21 noiembrie 2013 când a fost pronunțată prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia penală nr. 507 din 9 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.683/243/2012a1, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215¹ din Codul penal**, excepție ridicată de Remus Toma în Dosarul nr. 1.683/243/2012 al Judecătoriei Hunedoara având ca obiect soluționarea unei cauze penale în care se fac cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunii de delapidare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece, în condițiile în care limitele pedepsei pentru infracțiunea de la primul alineat sunt de la unu la 15 ani, iar pentru infracțiunea de la cel de-al doilea sunt de la 10 la 20 de ani, există posibilitatea ca pentru o faptă mai puțin gravă să se aplice o pedeapsă mai mare decât pentru săvârșirea unei fapte cu consecințe deosebit de grave.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Curtea Constituțională constată că la data de 24 septembrie 2013 autorul excepției a invocat, cu prilejul dezbaterilor, excepția nelegalei sesizări a Curții Constituționale de către o instanță necompetentă material, respectiv Curtea de Apel Alba-Iulia — Secția penală, care, potrivit art. 29 alin. (5) teza finală din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu era „instanță imediat superioară” celei în cadrul căreia a fost invocată excepția. Având în vedere această problemă, Curtea Constituțională constată că o astfel de critică nu poate fi primită, deoarece, potrivit art. 29 alin. (4) din aceeași lege, **condițiile referitoare la legalitatea sesizării au în vedere sesizarea de către o instanță judecătorească**. Or, Curtea de Apel Alba Iulia face parte din categoria instanțelor de judecată competente să sesizeze Curtea Constituțională astfel cum sunt ele menționate prin art. 146 lit. d) din Legea fundamentală și definite prin art. 126 alin. (1) din Constituție reflectat prin art. 2 alin. (2) lit. a)—f) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare. Problema competenței materiale a Curții de Apel Alba Iulia de a se pronunța asupra unei încheieri prin care Judecătoria Hunedoara a respins, ca „neîntemeiată”, excepția de neconstituționalitate invocată de autor excedează competenței Curții Constituționale, deoarece aceasta are, pe de o parte, competența de a verifica îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a excepției prevăzute în art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, și, pe de altă parte, competența de a se pronunța asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial. Prin urmare, din perspectiva controlului *a posteriori* prevăzut de art. 146 lit. d) teza întâi din Constituție, rolul Curții se circumscrie exclusiv cenzurii referitoare la compatibilitatea unei norme legale cu Legea fundamentală, neputând interveni în vreun fel în fondul cauzei. Împrejurarea că o anumită instanță de judecată era sau nu era competentă să se pronunțe asupra unui incident procedural, nu legitimează Curtea Constituțională să procedeze la o astfel de analiză. Singura verificare pe care instanța constituțională este datorare să o facă este cea referitoare la **legalitatea sesizării**, care, în cauza de față, presupune analiza exigențelor mai sus arătate.

Totodată, în măsura în care Curtea Constituțională ar examina aspectele legate de competența instanțelor, s-ar transforma într-o instanță de reformare a hotărârilor judecătorești, fapt nepermis de Constituție. În esență, problemele legate de sintagma referitoare la „instanța imediat superioară” intră prin excelență în sfera de competență a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care potrivit art. 126 alin. (3) din Legea fundamentală „asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești”. Relevantă în acest sens este Decizia nr. XXXVI din 11 decembrie 2006

pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 30 mai 2007.

În sfârșit, prin *reductio ad absurdum*, dacă s-ar accepta teza potrivit căreia instanța de contencios constituțional are posibilitatea cenzurării respectării normelor de competență a instanțelor de drept comun, atunci aceasta echivalează cu instituirea și recunoașterea unei căi de atac neprevăzute de lege.

Pentru toate aceste argumente, Curtea constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215¹ din Codul penal cu denumirea marginală *Delapidarea*, care au următorul conținut:

„Înșușirea, folosirea sau traficare, de către un funcționar, în interesul său ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestionează sau le administrează, se pedepsesc cu închisoare de la unu la 15 ani.

În cazul în care delapidarea a avut consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitor la România ca stat de drept, în care respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art. 15 alin. (1) referitor la universalitatea legii, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 23 alin. (12) referitor la prezumția de nevinovăție și art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Pedeapsa, ca sancțiune specifică dreptului penal, are drept scop prevenirea săvârșirii de infracțiuni prin aplicarea unor măsuri de constrângere și reeducare a condamnatului. Pentru ca acestea să aibă eficiență, condamnatul trebuie să învețe să respecte legile și normele de conviețuire socială, sens în care, în funcție de criteriile generale de individualizare, judecătorul va ține seama atât de existența circumstanțelor agravante, cât și de a celor atenuante. Însă, pentru a se putea atinge cele două funcții, este necesară o dozare a pedepselor prin posibilitatea judecătorului de a avea la îndemână un sistem determinat relativ

al duratei lor și alternativ al felurilor acestora. Prin urmare, pedeapsa privativă de libertate prevăzută în partea specială a Codului penal pentru fiecare infracțiune în parte are avantajele gradării și divizării ei, permițând judecătorului o individualizare adaptată diferitelor fapte și modalități de săvârșire, precum și diferiților făptuitori. Prin urmare, aceasta este rațiunea pentru care legiuitorul nu a optat pentru un sistem determinat absolut și l-a relativizat prin aceea că limita minimă specială prevăzută în alin. 2 al art. 215¹ din Codul penal este mai mică decât limita maximă specială prevăzută în alin. 1 al aceluiași articol. De altfel, acest mod de reglementare, prin care limita minimă specială pentru o infracțiune în varianta mai gravă este mai mică decât limita maximă specială pentru aceeași faptă în varianta mai puțin gravă, nu este specific numai infracțiunii de delapidare, fiind întâlnit și pentru alte fapte prevăzute de legea penală, cum ar fi înșelăciunea prevăzută de art. 215 alin. 1, 2 și 5, gestiunea frauduloasă prevăzută de art. 214 alin. 1 și 2, tâlhăria prevăzută de art. 211 alin. 1, 2, 2¹ și 3, furtul calificat prevăzută de art. 209 alin. 1 și 3 și altele, toate din Codul penal. Prin urmare, nu poate fi primită critica referitoare la încălcarea principiului egalității cetățenilor în fața legii, deoarece întreaga suită de garanții referitoare la individualizarea în concret a pedepselor se aplică de către judecător, în condiții de unicitate, imparțialitate și egalitate, tuturor persoanelor aflate în ipotezele date. Totodată, nu sunt afectate nici prevederile constituționale referitoare la prezumția de nevinovăție, deoarece rațiunile avute în vedere de legiuitor nu au legătură cu prezumția constituțională menționată, ea fiind operabilă pe parcursul derulării procesului până la soluționarea definitivă a cauzei. Așa fiind, întreaga viziune adoptată cu prilejul instituirii limitelor de pedeapsă prevăzute în partea specială a Codului penal nu fac altceva decât să dea eficiență exigențelor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitor la România ca stat de drept, în care respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, deoarece ceea ce este esențial constă în faptul că, indiferent de întinderea lor, acestea nu vor depăși niciodată limitele generale de pedeapsă prevăzute în art. 53 din Codul penal.

În sfârșit, în ce privește critica fundamentată pe dispozițiile constituționale ale art. 20, Curtea constată că nu poate fi primită, deoarece autorul excepției nu face trimitere la nicio normă cuprinsă în tratate internaționale referitoare la drepturile omului, care să justifice, în caz de neconcordanță, prioritatea acestora din urmă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Remus Toma în Dosarul nr. 1.683/243/2012a1 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și constată că dispozițiile art. 215¹ din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 504

din 5 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Way Media” — S.R.L. în Dosarul nr. 32.010/211/2011 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 394D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 32.010/211/2011, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Way Media” — S.R.L. într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 14.585/2012 pronunțată de Judecătoria Cluj-Napoca într-o cauză având ca obiect plângere contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 11 alin. (2) și art. 24 alin. (1), precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens arată că „posibilitatea prevăzută de dispozițiile art. 19 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 de a se întocmi procese-verbale de constatare a contravenției, în situația în care contravenientul nu este de față sau nu poate să semneze, chiar fără ca aceste împrejurări să fie confirmate de către vreun martor asistent”, duce la o gravă încălcare a prevederilor constituționale și convenționale invocate.

De asemenea, având în vedere că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, contravențiile sunt încadrate în sfera „acuzățiilor în materie penală” la care se referă primul paragraf al art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, autorul excepției consideră că sarcina probei trebuie să revină organului constator, cu respectarea principiului legalității probelor.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere jurisprudența instanței de contencios constituțional. De asemenea, dispozițiile legale criticate trebuie coroborate cu prevederile art. 19 alin. (1) din același act normativ potrivit cărora martorul asistent nu este necesar să se fi aflat la locul săvârșirii faptei, ci acesta trebuie să fie de față în momentul încheierii actului sancționator și să ateste motivele pentru care cel sancționat contravențional nu l-a semnat.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența instanței de contencios constituțional.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, întrucât procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acestuia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii adevărului. De asemenea, dispozițiile de lege criticate stabilesc o regulă de procedură clară, precisă, de natură să ofere suficiente garanții care să împiedice încheierea abuzivă a procesului-verbal, fără participarea contravenientului, și să protejeze dreptul la un proces echitabil al acestuia.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 19 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001

privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu următorul conținut: „În lipsa unui martor agentul constataitor va preciza motivele care au condus la încheierea procesului-verbal în acest mod.”

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 11 alin. (2) referitor la dreptul internațional și dreptul intern și art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin numeroase decizii, s-a pronunțat asupra constituționalității acestui text de lege.

În acest sens, prin Decizia nr. 371 din 5 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 768 din 24 august 2005, Curtea a statuat că prevederile art. 19 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 „nu încalcă textul constituțional al art. 24 alin. (1), întrucât, în lipsa unui martor, agentul constataitor va preciza motivele care au condus la încheierea procesului-verbal în acest mod. În caz contrar, contravenientul poate să se adreseze instanței de judecată competente pentru anularea procesului-verbal respectiv, beneficiind, în continuare, de toate garanțiile impuse de dreptul la apărare.”

Totodată, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu încalcă dreptul la apărare, deoarece întreg actul normativ prevede suficiente garanții care să împiedice încheierea abuzivă a procesului-verbal fără participarea contravenientului.

Astfel, potrivit art. 31 alin. (1) din ordonanță, împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia, care se judecă de instanța judecătorească, iar în cadrul procesului contravenientul își poate angaja avocat și își poate face orice apărare pe care o consideră necesară.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.353 din 19 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 822 din

9 decembrie 2010, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și a statuat că, „chiar dacă art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 face referire la dispozițiile Codului de procedură civilă, instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului, din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei.”

Autorului contravenției i se asigură, fără nicio îngrădire, dreptul de a se adresa justiției, cerând anularea procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției. Astfel, în această situație este firesc că el trebuie să dovedească netemeinicia ori nelegalitatea constatării contravenției sau a sancțiunii aplicate. Aceasta nu înseamnă răsturnarea sarcinii probei, ci aplicarea principiului general al procedurii civile, potrivit căruia cel ce face o afirmație în cadrul judecății trebuie să o dovedească.

În ceea ce privește critica referitoare la lipsa unui martor, agentul constataitor va preciza motivele care au condus la încheierea procesului-verbal în acest mod, iar contravenientul se poate adresa instanței de judecată competente, beneficiind de toate garanțiile procesului echitabil. De altfel, alin. (3) este subsecvent alin. (1) al aceluiași articol care stabilește regula de bază potrivit căreia, atunci când contravenientul nu se află de față, refuză sau nu poate să semneze, procesul-verbal este semnat de către un martor. Agentul constataitor poate încheia procesul-verbal și în absența acestui martor, potrivit alin. (3), însă în această situație el trebuie să motiveze care sunt împrejurările obiective care l-au determinat să încheie procesul-verbal în acest mod.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, atât considerentele, cât și soluția pronunțată în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Way Media” — S.R.L. în Dosarul nr. 32.010/211/2011 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 19 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE
ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE
Nr. 64 din 17 ianuarie 2014

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Nr. 39 din 14 ianuarie 2014

ORDIN

privind aprobarea nivelului maxim al cheltuielilor de personal aferent bugetului general centralizat al unităților administrativ-teritoriale, pentru anul 2014, pe județe și municipiul București

Având în vedere prevederile art. III alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 13/2011, cu modificările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 12 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, cu modificările ulterioare, și ale art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, viceprim-ministrul, ministrul finanțelor publice, și ministrul delegat pentru buget emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă nivelul maxim al cheltuielilor de personal aferent bugetului general centralizat al unităților administrativ-teritoriale pe anul 2014, repartizat pe județe și municipiul București, potrivit anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Repartizarea pe unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale a nivelului maxim al cheltuielilor de personal aferent bugetului general centralizat al unităților administrativ-teritoriale

se face de către direcțiile generale regionale ale finanțelor publice județene și a municipiului București/administrațiile județene ale finanțelor publice, cu informarea Ministerului Finanțelor Publice și Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Shhaideh Sevil,
secretar de stat

Viceprim-ministru,
ministrul finanțelor publice,
Daniel Chițoiu
Ministru delegat pentru buget,
Liviu Voinea

ANEXĂ

NIVELUL MAXIM al cheltuielilor de personal aferent bugetului general centralizat al unităților administrativ-teritoriale, pe anul 2014, pe județe și municipiul București

Nr crt.	Județul	Nivelul maxim al cheltuielilor de personal — mii lei —
	Total, din care:	19.507.000
1	Alba	352.967
2	Arad	392.195
3	Argeș	599.297
4	Bacău	586.235
5	Bihor	614.714
6	Bistrița-Năsăud	292.285
7	Botoșani	434.882
8	Brașov	528.104
9	Brăila	322.484
10	Buzău	405.418
11	Caraș-Severin	295.256
12	Călărași	252.260
13	Cluj	637.657
14	Constanța	629.144
15	Covasna	223.677
16	Dâmbovița	427.208
17	Dolj	563.161
18	Galați	524.083
19	Giurgiu	216.824
20	Gorj	422.268
21	Harghita	345.533

Nr crt.	Județul	Nivelul maxim al cheltuielilor de personal — mii lei —
22	Hunedoara	465.417
23	Ialomița	245.755
24	Iași	815.721
25	Ilfov	239.291
26	Maramureș	496.617
27	Mehedinți	274.181
28	Mureș	531.068
29	Neamț	458.143
30	Olt	432.153
31	Prahova	676.961
32	Satu Mare	386.218
33	Sălaj	243.773
34	Sibiu	423.964
35	Suceava	635.903
36	Teleorman	330.160
37	Timiș	648.250
38	Tulcea	222.272
39	Vaslui	439.059
40	Vâlcea	393.757
41	Vrancea	272.184
42	Municipiul București	1.510.501

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

ORDIN**privind supunerea regimului de control prevăzut de Regulamentul (CE) nr. 428/2009 al Consiliului din 5 mai 2009 de instituire a unui regim comunitar pentru controlul exporturilor, transferului, serviciilor de intermediere și tranzitului de produse cu dublă utilizare a operațiunii de export al produselor profile extrudate din aliaj de aluminiu 2014 PN HSS 5002 către firma Hindustan Aeronautics Limited Transport Aircraft Division, PO Box 225 Chakeri Kanpur, 208008, India**

În conformitate cu prevederile art. 4 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 428/2009 al Consiliului din 5 mai 2009 de instituire a unui regim comunitar pentru controlul exporturilor, transferului, serviciilor de intermediere și tranzitului de produse cu dublă utilizare, cu modificările ulterioare,

ținând seama de prevederile art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2010 privind regimul de control al operațiunilor cu produse cu dublă utilizare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 197/2011, cu modificările ulterioare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 8/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor externe emite următorul ordin:

Art. 1. — Se supune regimului de control prevăzut de Regulamentul (CE) nr. 428/2009 al Consiliului din 5 mai 2009 de instituire a unui regim comunitar pentru controlul exporturilor, transferului, serviciilor de intermediere și tranzitului de produse cu dublă utilizare operațiunea de export al produselor profile extrudate din aliaj de aluminiu 2014 PN HSS 5002 către firma

Hindustan Aeronautics Limited Transport Aircraft Division, PO Box 225 Chakeri Kanpur, 208008, India.

Art. 2. — Departamentul pentru controlul exporturilor va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul afacerilor externe,
Radu Podgorean,
secretar de stat

București, 9 ianuarie 2014.
Nr. 72.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

